

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

PARTEA I

Anul VI — Nr. 12

LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 19 ianuarie 1994

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
3. — Lege pentru ratificarea Acordului privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova, semnat la București la 14 august 1992	1	751/1993. — Hotărâre privind alocarea unor fonduri din bugetul de stat, pe anul 1993, județului Arad, pentru sărbătorirea zilei de 1 Decembrie — 75 de ani de la Marea Unire din 1918	5—6
Acord privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor între Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova	2—4	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
3. — Decret cu privire la promulgarea Legii pentru ratificarea Acordului privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova, semnat la București la 14 august 1992	5	Decizia nr. 51 din 5 octombrie 1993	6—7
		Decizia nr. 60 din 14 octombrie 1993	7—10
		Decizia nr. 68 din 23 noiembrie 1993 privind invalidarea unui mandat de deputat	10—11
		ACTE ALE ORGANELOR ADMINISTRAȚIEI PUBLICE	
		22/35/180.072. — Ordin al ministrului de stat, ministrul finanțelor, al ministrului de stat, ministrul muncii și protecției sociale și al ministrului de interne	11—12

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru ratificarea Acordului privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova, semnat la București la 14 august 1992

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se ratifică Acordul privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova, semnat la București la 14 august 1992.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 18 octombrie 1993, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ADRIAN NĂSTASE

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 28 decembrie 1993, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
prof. univ. dr. CELVIU GHERMAN

București, 12 ianuarie 1994.
Nr. 3.

A C O R D

**privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor între Guvernul României
și Guvernul Republicii Moldova**

Guvernul României și Guvernul Republicii Moldova, denumite în cele ce urmează *părți contractante*, în dorința de a intensifica cooperarea economică, în avantajul reciproc al ambelor țări, în scopul de a crea condiții favorabile pentru investițiile investitorilor unei părți contractante pe teritoriul celeilalte părți contractante, și recunoscând că promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor, pe baza prezentului acord, stimulează inițiativa în acest domeniu, au convenit următoarele :

ARTICOLUL I

Definiții

În sensul prezentului acord :

1. Termenul *investiție* desemnează orice fel de active deținute de un investitor al uneia dintre părțile contractante, investite pe teritoriul celeilalte părți contractante, în conformitate cu legile și reglementările acesteia. Termenul include, în special, dar nu exclusiv :

- a) proprietatea bunurilor mobile și imobile, precum și orice alte drepturi reale ;
- b) drepturi derivate din acțiuni, obligațiuni și alte feluri de participare în societăți comerciale ;
- c) drepturile de creanță sau alte drepturi referitoare la prestări având o valoare economică sau financiară ;
- d) drepturi de proprietate intelectuală, cum sunt drepturile de autor, mărci și nume comerciale, brevete, procedee tehnice, know-how, goodwill, precum și alte drepturi similare ;
- e) concesiuni conferite prin lege sau în baza unui contract, inclusiv concesiunile legate de prospectare, explorare, extracție și exploatare.

Orice modificare a formei în care sunt investite activele nu va afecta caracterul lor de investiție.

2. Termenul *investitor* desemnează orice persoană fizică sau juridică a unei părți contractante care a efectuat, efectuează sau se obligă să efectueze investiții pe teritoriul celeilalte părți contractante, în conformitate cu legislația acesteia din urmă.

3. Termenii *persoană fizică* și *persoană juridică* desemnează orice persoană fizică, care are cetățenia Republicii Moldova sau a României în conformitate cu legislația în vigoare, cât și, respectiv, orice persoană juridică constituită conform legislației fiecăreia dintre părțile contractante și care au sediul central în Republica Moldova și, respectiv, în România.

4. Termenul *venituri* desemnează sumele produse de o investiție și include, în special, dar nu exclusiv, beneficii, dividende, dobânzi, sporuri de capital, redevențe și alte remunerații similare.

5. Termenul *teritoriu* desemnează, în afară de suprafețele care se află pe teritoriul granițelor uscatului, și zonele marine și submarine asupra cărora una dintre părțile contractante este suverană sau exercită drepturi de suveranitate sau de jurisdicție conform legislației internaționale.

ARTICOLUL II

Promovarea și protejarea investițiilor

1. Fiecare parte contractantă va încuraja și va crea condiții favorabile investițiilor făcute pe teritoriul acesteia de către investitori ai celeilalte părți contractante.

2. Investițiile vor fi admise în conformitate cu prevederile legale ale celor două părți contractante și se vor bucura de protecția și garanțiile prevăzute în acest acord și în legile specifice ale fiecăreia dintre ele.

3. Fiecare parte contractantă va oferi pe teritoriul său un tratament just și echitabil pentru investiții ale

investitorilor celeilalte părți contractante, nu va obstrucționa în nici un fel — prin măsuri arbitrare sau discriminatorii — conducerea, folosirea, utilizarea sau repatrierea capitalului, înstrăinarea și dreptul de dispoziție asupra investițiilor, cât și asupra societăților locale, asocierilor sau firmelor în care s-au făcut aceste investiții.

ARTICOLUL III

Tratamentul investiției și clauza națiunii celei mai favorizate

1. Fiecare parte contractantă va acorda investițiilor efectuate în teritoriul său, activităților sale conexe și veniturilor acumulate de către investitorii celeilalte părți contractante un tratament nu mai puțin favorabil decât cel pe care îl acordă, în situații asemănătoare, propriilor investitori sau investitorilor oricărui stat terț.

2. Fiecare parte contractantă va acorda investitorilor celeilalte părți contractante, în ceea ce privește conducerea, menținerea, valorificarea, transformarea automată, repatrierea capitalului, înstrăinarea, folosirea sau dispoziția asupra investiției lor, un tratament nu mai puțin favorabil decât cel pe care îl acordă propriilor investitori sau investitorilor oricărui stat terț.

3. Prevederile acestui acord, referitoare la acordarea tratamentului național sau a tratamentului națiunii celei mai favorizate, nu vor fi interpretate în sensul de a obliga o parte contractantă să extindă asupra investitorilor celeilalte părți contractante avantajele sau privilegiile acordate în virtutea participării ca membru la :

a) orice uniune economică sau vamală, o zonă de liber schimb sau o organizație economică regională sau subregională, asociații ale Pieței Comune la care oricare dintre părțile contractante este sau ar putea să devină parte ;

b) orice acord economic internațional, multilateral sau regional ori alt angajament referitor, în totalitate sau în principal, la evitarea dublei impuneri sau la facilitarea comerțului de frontieră.

ARTICOLUL IV

Naționalizarea sau exproprierea

1. Investițiile efectuate de către investitorii uneia dintre părțile contractante pe teritoriul celeilalte părți contractante nu vor putea fi naționalizate, expropriate sau supuse unor măsuri având un efect similar (la care se face referire în continuare ca *expropriere*), decât dacă sunt îndeplinite următoarele condiții :

a) măsurile s-au luat din motive de necesitate sau utilitate publică, conform unei proceduri legale corespunzătoare ;

b) măsurile nu sunt discriminatorii sau contrare măsurilor luate față de investițiile naționale sau investitorii interni sau față de investițiile și investitorii unei țări ;

c) se stabilește o procedură adecvată pentru a determina suma și modalitatea de plată a despăgubirilor.

2. Despăgubirea va trebui să corespundă valorii investiției care a făcut obiectul uneia dintre măsurile menționate la paragraful 1 al acestui articol. Suma despăgubirii va fi determinată în conformitate cu principiile recunoscute de evaluare, cum sunt valoarea justă de piață a investiției la data imediat anterioară celei la care devine efectivă sau publică exproprierea sau naționalizarea. Această despăgubire se va plăti și va fi transferabilă fără întârziere nejustificată.

3. Suma despăgubirii va fi determinată în conformitate cu principiile internaționale de evaluare recunoscute, cum ar fi valoarea efectivă și justă de piață a investiției cu puțin timp înainte de momentul în care s-a anunțat hotărârea de expropriere sau în care a fost dată publicității. În cazul în care valoarea justă de piață nu poate fi stabilită cu ușurință, cuantumul despăgubirii va fi hotărât pe principii echitabile, obiective, ținându-se seama, printre altele, de capitalul investit, veniturile curente, valoarea de înlocuire și orice alți factori pertinenti.

4. În cazul în care nu se poate ajunge la o înțelegere între un investitor și o parte contractantă, suma va fi calculată urmând procedura reglementării diferențelor în baza art. X al acestui acord.

5. Suma despăgubirii va fi plătită imediat investitorului, care are dreptul de a transfera această sumă fără întârziere nejustificată, în moneda în care s-a făcut investiția. O dată ce s-a stabilit cuantumul despăgubirii, se va remite prompt autorizația pentru repatrierea acesteia conform legislației fiecărei țări.

ARTICOLUL V

Despăgubiri pentru deteriorări și pierderi

Investitorilor uneia dintre părțile contractante ale căror investiții au suferit pierderi pe teritoriul celeilalte părți contractante ca urmare a unui război sau a altui conflict armat, unei stări de urgență, unei revoluții sau revoltă, li se vor acorda de către această din urmă parte contractantă un tratament nu mai puțin favorabil decât cel acordat investitorilor oricărui stat tert, în ceea ce privește restituirile, despăgubirile, compensațiile sau alte plăți.

Aceste plăți vor fi liber transferabile.

ARTICOLUL VI

Repatrierea capitalului, profiturilor și veniturilor

1. Fiecare parte contractantă garantează investitorilor celeilalte părți contractante, cu privire la investițiile lor, efectuarea, în conformitate cu legile și reglementările sale, a transferului liber al :

a) capitalului și sumelor adiționale folosite pentru menținerea și creșterea investițiilor ;

b) veniturilor curente provenind din investiții, cum sunt : venitul net, dividendele, plățile pentru asistență și servicii tehnice, dobânzile și orice alte onorarii ;

c) sumelor provenite din vânzarea, totală sau parțială, înstrăinarea sau lichidarea unei investiții ;

d) plăților efectuate pentru rambursarea creditelor pentru investiții și a dobânzilor datorate, precum și a fondurilor pentru rambursarea împrumuturilor referitoare la o investiție și a dobânzilor datorate ;

e) unei părți adecvate din câștigurile cetățenilor celeilalte părți contractante provenite din munca și serviciile prestate de ei în legătură cu o investiție de pe teritoriul ei.

2. Fiecare parte contractantă va elibera, după îndeplinirea obligațiilor fiscale care revin investiției, autorizațiile necesare — dacă sunt cerute — pentru a asigura executarea fără întârziere a acestor transferuri.

3. Transferurile de mai sus vor fi efectuate în moneda în care a fost realizată investiția sau în orice altă valută, dacă s-a convenit astfel, la cursul de schimb oficial în vigoare la data transferului, potrivit reglementărilor în vigoare în țara gazdă.

4. Fără întârziere, în sensul acestui articol, sunt considerate transferurile care se efectuează într-un termen normal cerut pentru întocmirea formalităților de transfer. Termenul începe să curgă din ziua în care au fost înaintate autorităților competente, în mod corespunzător, cererea de transfer împreună cu documentele necesare și nu trebuie să depășească, în nici un caz, termenele prevăzute de legislațiile naționale ale părților contractante. Aceleași prevederi urmează să fie aplicate transferurilor la care se referă art. IV, V și VII din acest acord.

ARTICOLUL VII

Subrogarea

Dacă una dintre părțile contractante sau o agenție desemnată de aceasta efectuează o plată către unul dintre investitorii săi, în cadrul unei garanții financiare împotriva riscurilor necomerciale, pe care a acordat-o în legătură cu o investiție pe teritoriul celeilalte părți contractante, aceasta din urmă va recunoaște, în virtutea principiului subrogării, transferul oricărui drept sau titlu al aceluși investitor către prima parte contractantă sau către agenția desemnată de aceasta. Cealaltă parte contractantă va fi îndreptățită să deducă taxele și celelalte cheltuieli publice datorate și plătibile de către investitor.

ARTICOLUL VIII

Alte obligații

Dacă din dispozițiile legale ale oricăreia dintre părțile contractante sau din obligațiile asumate potrivit dreptului internațional, actuale sau viitoare, ar rezulta o reglementare generală sau specială care să permită ca investițiile investitorilor celeilalte părți contractante să aibă un tratament mai favorabil decât cel prevăzut de prezentul acord, acea reglementare va prevala, în măsura în care este mai favorabilă, față de acest acord.

ARTICOLUL IX

Consultări

Oricare parte contractantă poate propune celeilalte părți contractante efectuarea de consultări asupra oricăror probleme privind aplicarea prezentului acord. Cealaltă parte contractantă va examina cu atenție deosebită propunerea, creând condiții adecvate pentru ca această consultare să se realizeze cât mai curând posibil.

ARTICOLUL X

Reglementarea diferențelor privind investițiile dintre investitori și părțile contractante

1. Orice diferență între o parte contractantă și un investitor al celeilalte părți contractante, privind o investiție a acestui investitor pe teritoriul primei părți contractante, va fi soluționată, pe cât posibil, pe cale amiabilă, prin consultări și negocieri între părți.

2. În cazul în care o astfel de diferență nu poate fi soluționată pe cale amiabilă în termen de 6 luni de la

data cererii scrise pentru reglementare, investitorul respectiv va putea supune diferendul, la alegerea sa, pentru soluționare la :

a) tribunalul competent al părții contractante pe teritoriul căreia a fost efectuată investiția ;

b) Centrul Internațional pentru Reglementarea Diferendelor relative la Investiții (ICSID), prevăzut în Convenția pentru reglementarea diferendelor relative la investiții între state și persoane ale altor state, deschisă spre semnare la Washington la 18 martie 1965 ; sau

c) un tribunal arbitral ad-hoc, dacă nu s-a convenit altfel între părțile la diferend, care va fi constituit în condițiile regulilor de arbitraj ale Comisiei Națiunilor Unite pentru Drept Comercial Internațional (UNCITRAL).

ARTICOLUL XI

Reglementarea diferendelor dintre părțile contractante

1. Orice diferend între părțile contractante cu privire la interpretarea sau aplicarea prezentului acord va fi soluționat, pe cât posibil, pe cale amiabilă, prin negocieri între cele două părți contractante.

2. Dacă diferendul nu a putut fi soluționat în termen de 6 luni de la data începerii negocierilor, acesta va fi supus, la cererea oricăreia dintre părțile contractante, unui tribunal arbitral.

3. Tribunalul arbitral va fi desemnat astfel : fiecare parte contractantă va numi un arbitru, iar acești doi arbitri vor desemna, de comun acord, un președinte care va fi cetățean al unui stat terț. Cei doi arbitri trebuie să fie desemnați într-un termen de 3 luni, iar președintele, într-un termen de 5 luni de la data la care oricare dintre părțile contractante a comunicat celeilalte părți contractante că dorește să supună diferendul unui tribunal arbitral.

4. Dacă în decursul oricăreia dintre perioadele menționate în paragraful anterior nu s-au făcut desemnările prevăzute, fiecare parte contractantă va avea dreptul să solicite președintelui Curții Internaționale de Justiție să facă numirile respective.

Dacă președintele este cetățean al uneia dintre părțile contractante sau este împiedicat să exercite funcția menționată, va fi invitat vicepreședintele Curții Internaționale de Justiție. Dacă vicepreședintele este cetățean al uneia dintre părțile contractante sau este împiedicat din orice altă cauză să exercite funcția menționată, desemnările vor fi făcute de membrul Curții Internaționale de Justiție cu cea mai mare vechime și care nu este cetățean al nici uneia dintre părțile contractante.

5. Dacă părțile contractante nu decid altfel, tribunalul își va stabili propria sa procedură.

6. Tribunalul va adopta hotărârea cu majoritate de voturi. Această hotărâre va fi definitivă și obligatorie pentru părți.

7. Fiecare parte contractantă va suporta cheltuielile pentru arbitrul pe care l-a desemnat, iar cheltuielile pentru președinte, precum și celelalte cheltuieli efectuate vor fi suportate, în părți egale, de către părțile contractante.

ARTICOLUL XII

Aplicarea acordului și aplicarea altor prevederi

1. Acest acord se va aplica și investițiilor realizate de investitorii unei părți contractante pe teritoriul celeilalte părți contractante înainte de intrarea în vigoare a acestui acord și acceptate în conformitate cu prevederile legale în vigoare ale fiecărei părți contractante. Totuși, acordul nu se va aplica diferendelor survenite anterior intrării în vigoare a acestui acord.

2. Ori de câte ori un caz este guvernat de acest acord, cât și de alt acord internațional la care ambele părți contractante sunt părți, sau dacă este guvernat de către legislația generală internațională, prevederile cele mai favorabile, de la caz la caz, vor fi aplicate părților contractante și investitorilor acestora.

3. Ori de câte ori, ca rezultat al legilor și al altor dispoziții legale generale, una dintre părțile contractante a prevăzut un tratament mai avantajos pentru investitorii celeilalte părți contractante decât acela prevăzut în acest acord, acestora li se va acorda acest tratament mai favorabil.

În cazul unor contracte speciale dintre un investitor și cealaltă parte contractantă, prevederile acestor contracte, fără a prejudicia prevederile prezentului acord, vor fi în favoarea investitorului în cauză.

ARTICOLUL XIII

Intrarea în vigoare, valabilitatea și expirarea

1. Prezentul acord va intra în vigoare la 30 de zile de la data efectuării schimbului instrumentelor de ratificare și va rămâne în vigoare 10 ani.

2. Dacă nici una dintre părțile contractante nu l-a denunțat cu cel puțin 6 luni înainte de data expirării sale, prezentul acord se va prelungi tacit pentru alte perioade de 10 ani, fiecare parte contractantă rezervându-și dreptul de a denunța acest acord cu o notificare prealabilă de cel puțin 6 luni înainte de data expirării perioadei respective.

3. În legătură cu investițiile efectuate înainte de data expirării acestui acord, prevederile sale vor continua să se aplice pe o perioadă de 10 ani, începând de la data expirării sale.

Drept pentru care subsemnații, fiind pe deplin autorizați de către guvernele respective, au semnat prezentul acord.

Încheiat la București la 14 august 1992, în două exemplare originale, în limba română, ambele texte fiind egal autentice.

Pentru Guvernul României,
Florian Bercea,
Ministru al bugetului, veniturilor statului
și controlului financiar

Pentru Guvernul Republicii Moldova,
Nicolae Andronați,
prim-viceprim-ministru

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

cu privire la promulgarea Legii pentru ratificarea
Acordului privind promovarea și protejarea reciprocă
a investițiilor dintre Guvernul României
și Guvernul Republicii Moldova,
semnat la București la 14 august 1992

În temeiul art. 77 alin. (1) din Constituția României, promulgăm
Legea pentru ratificarea Acordului privind promovarea și protejarea reci-
procă a investițiilor dintre Guvernul României și Guvernul Republicii
Moldova, semnat la București la 14 august 1992, și dispunem publicarea
ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 11 ianuarie 1994.

Nr. 3.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

privind alocarea unor fonduri din bugetul de stat, pe anul 1993, județului Arad,
pentru sărbătorirea zilei de 1 Decembrie — 75 de ani de la Marea Unire din 1918

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea sumelor defalcate din impozitul pe salarii pentru județul Arad cu suma de 100 milioane lei, din fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 1993, pentru acoperirea cheltuielilor legate de sărbătorirea, în municipiul Arad, a 75 de ani de la Marea Unire din 1918.

Art. 2. — Acțiunile și lucrările realizate pentru sărbătorirea a 75 de ani de la Marea Unire din 1918 se stabilesc și se aprobă de către Consiliul Județean Arad, conform anexei.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor va introduce modificările corespunzătoare prevederilor art. 1 în bugetul de stat pe anul 1993.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Secretar de stat,
șeful Departamentului pentru Administrație
Publică Locală,
Octav Cozmâncă
Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

București, 29 decembrie 1993.

Nr. 751.

ANEXĂ

L U C R Ă R I

care se finanțează din bugetul Consiliului Județean Arad

1. Recondiționarea unor monumente de for public

- Recondiționarea monumentelor
funerare și a mormintelor ca-
tefeilor Marii Uniri: Ștefan Cicio
Pop, Vasile Goldiș și Ioan Săciu — 5.000.000 lei
- Recondiționarea și repararea
clădirilor memoriale: Vasile
Goldiș și Ștefan Cicio Pop, a

- clădirii-muzeu în care a funcțio-
nat Consiliul Național Român
Central — 15.000.000 lei
- Concurs pentru realizarea bus-
turilor și a monumentului Unirii — 12.000.000 lei
- Realizarea lucrării „Aleea bus-
turilor“, recondiționarea și mon-
tarea monumentului „Crucea
martirilor“ — 15.000.000 lei

2. Tipărituri

- Realizarea „Albumului Unirii — Arad” și a unui film, documentar privind Unirea : „Rolul Consiliului Național Român Central de la Arad” — 15.000.000 lei
- Editarea unor volume de documente și lucrări științifice cu privire la Marea Unire — 16 000 000 lei
- Editarea unor ghiduri, ilustrate muzeale și publicații periodice — 6.000.000 lei

3. Manifestări cultural-artistice

- Organizarea, în perioada 18—20 noiembrie 1993, a sesiunii științifice „Aradul și Marea Unire”, cu participarea reprezentanților

- Academiei Române, Ministerului Învățământului, Direcției Generale a Arhivelor Statului, universităților din București, Cluj-Napoca, Timișoara, Oradea, Alba Iulia, Sibiu, Arad, ai muzeelor din Transilvania și București, Institutului de Studii și Cercetări Militare, Fundației Culturale Române etc.
 - Confecționarea pentru această ocazie, a unor mape jubiliare — 6.000.000 lei
 - Organizarea de manifestări culturale-patriotice dedicate Marii Uniri în municipiul Arad, în orașele și comunele din județ — 5.000.000 lei
 - Realizarea medaliei și a insignei jubiliare — 5.000.000 lei
- TOTAL : 100.000.000 lei.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 51 *)

din 5 octombrie 1993

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
 Mihai Constantinescu — judecător
 Antonie Iorgovan — judecător
 Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent.

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele :

Tribunalul Mureș, prin Încheierea din 30 iunie, pronunțată în dosarul nr. 4230/1992 al acestui tribunal, și prin încheierile din 2 iulie, pronunțate în dosarul nr. 4364/1992, nr. 4358/1992 și nr. 3740/1992 ale aceluiași tribunal, a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. 2 lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990, invocate de contestatorii Lokodi Mihaly, Kilyen Karoly, Hegedus Vasile și Kercso Ludovic.

Excepțiile au fost invocate în cadrul unor contestații formulate împotriva respingerii de către comisia instituită prin art. 8 din Decretul-lege nr. 118/1990 a cererilor de aplicare a prevederilor acestui decret-lege, pe motiv că art. 1 alin. 2 lit. b) din actul normativ respectiv prevede numai persoanele înrolate în armata

În motivarea acestor excepții, contestatorii consideră că dispozițiile art. 1 alin. 2 lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 sunt discriminatorii în măsura în care se aplică numai persoanelor înrolate în armata română, nu și celor înrolate în armata maghiară.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată consideră că art. 1 alin. 2 lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 nu se aplică persoanelor luate ca prizonieri din armata maghiară cu care România era în război și că prevederile acestuia nu au caracter discriminatoriu.

Întrucât excepțiile ridicate se referă la același text de lege și se întemeiază pe aceleași motive, urmează ca la dosarul nr. 76 C/1993 să fie conexate dosarele nr. 77 C/1993, nr. 78 C/1993 și nr. 79 C/1993 pentru mai buna administrare a justiției și evitarea unor decizii cu motivări identice.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

luând act de excepțiile ridicate și de susținerile contestatorilor care le-au invocat, de opinia instanței, precum și de prevederile art. 1 alin. 2 lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990, ale art. 144 lit. c) din Constituție și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele :

Excepțiile de neconstituționalitate cu care Curtea Constituțională a fost sesizată au fost invocate, în fața Tribunalului Mureș, în cadrul unor contestații având ca scop infirmarea hotărârilor comisiei instituite în baza art. 8 din Decretul-lege nr. 118/1990, prin care s-au respins cererile contestatorilor de a beneficia de drepturile conferite de acest act normativ.

În drept, comisia sus-menționată a considerat că prevederile art. 1 alin. 2 lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990, de care depinde acordarea drepturilor respective, nu sunt aplicabile contestatorilor, întrucât ei au fost luați prizonieri din armata maghiară, cu care România era în război, iar aceste dispoziții legale sunt aplicabile numai prizonierilor din armata română.

Urmărind infirmarea acestei soluții, contestatorii au solicitat să se constate că prevederile art. 1 alin. 2 lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 le sunt aplicabile, deși au fost luați prizonieri din armata maghiară și, în acest scop, au invocat excepția de neconstituționalitate. Deci, în realitate, prin excepțiile invocate, contestatorii nu vizează înlăturarea prevederilor art. 1 alin. 2 lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 ca fiind neconstituționale, o asemenea consecință fiind contrară scopului contestațiilor, ci, dimpotrivă, aplicarea în beneficiul lor a acestor prevederi. După cum rezultă în mod expres din formularea excepțiilor invocate, contestatorii con-

sideră ca neconstituționale aceste prevederi numai în măsura în care ele nu se aplică și persoanelor din armata maghiară luate ca prizonieri de partea sovietică. Deci, motivul de neconstituționalitate invocat nu privește textul de lege ca atare, ci interpretarea dată acestui text. Or, această interpretare face chiar obiectul contestațiilor, iar Curtea Constituțională nu se poate substitui instanței competente cu soluționarea acestora. De principiu, nu intră în atribuțiile Curții Constituționale cenzurarea interpretării date de către instanțele judecătorești unei dispoziții legale, controlul judecătoresc realizându-se exclusiv în cadrul sistemului căilor de atac prevăzute de lege. O asemenea ingerință a Curții în activitatea de judecată ar fi neconstituțională, întrucât este contrară prevederilor art. 125 din Constituție, potrivit cărora justiția se desfășoară de Curtea Supremă de Justiție și celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea se pronunță asupra constituționalității unei legi sau ordonanțe, dar nu și asupra constituționalității interpretării date de o instanță judecătorească, aceasta constituind un act de aplicare a legii.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 lit. A.c) și al art. 24 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate a art. 1 alin. 2 lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990, invocate de Lokodi Mihaly, în dosarul nr. 4230/1992, de Kilyen Karoly, în dosarul nr. 4364/1992, de Hegedus Vasile, în dosarul nr. 4358/1992 și de Kercso Ludovic, în dosarul nr. 3740/1992, aflate pe rolul Tribunalului Mureș.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată astăzi, 5 octombrie 1993.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 60 *)
din 14 octombrie 1993

Ioan Muraru	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Antonie Iorgovan	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Pe rol soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 60 lit. c) alin. 2 și a altor dispoziții cuprinse în Statutul disciplinar al personalului din unitățile de transporturi, aprobat prin Decretul nr. 360/1976, invocată de contestatorul Caba Ioan în dosarul nr. 414/1992 al Tribunalului Județean Bihor.

Dezbaterea a avut loc în ședința din 29 septembrie 1993, cu participarea procurorului și a contestatorului, în lipsa intimatului — Regionala de Căi Ferate Cluj-Napoca —, care, deși a fost legal citată, nu s-a prezentat și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, pronunțarea amânându-se pentru 14 octombrie 1993.

Prin Încheierea din 30 aprilie 1993, Tribunalul Județean Bihor a sesizat Curtea Constituțională cu privire la excepția de neconstituționalitate a art. 60 lit. c) alin. 2 și a altor dispoziții cuprinse în Statutul disciplinar al personalului din unitățile de transporturi, aprobat prin Decretul nr. 360/1976, excepție ridicată de reclamantul recurent Caba Ioan în dosarul nr. 414/1992, intimată fiind Regionala de Căi Ferate Cluj-Napoca.

În susținerea excepției de neconstituționalitate reclamantul recurent arată că, prin art. 60 lit. c) alin. 2 din Statutul disciplinar al personalului din unitățile de transporturi, aprobat prin Decretul nr. 360/1976, sunt date în competența Consiliului disciplinar judecarea în prima instanță a contestațiilor angajaților împotriva

*) Definitivă prin nerecurare.

deciziilor de desfacere a contractului de muncă, încălcându-se astfel prevederile art. 16, art. 21 și ale art. 125 din Constituție, care consfințesc egalitatea tuturor cetățenilor în fața legii. De asemenea, arată că, față de prevederile constituționale, nu poate fi lipsit de dreptul de a uza de toate gradele de jurisdicție.

Exprimându-și opinia cu privire la excepția ridicată, Tribunalul Județean Bihor apreciază că, față de prevederile art. 128 din Constituție potrivit cărora „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii“, dispozițiile art. 60 lit. c) alin. 2, art. 63 și art. 64 din Statutul disciplinar al personalului din unitățile de transporturi, aprobat prin Decretul nr. 360/1976, sunt „reminiscente ale unei concepții limitate, închistate, despre justiție și rolul ei în societate“, care considerau că examinarea unui litigiu prin mai multe grade de jurisdicție „ar fi o inutilitate și nu o garanție împotriva abuzurilor“.

Prin întâmpinarea depusă la dosar, intimata Regionala de Căi Ferate Cluj-Napoca invocă „excepția de necompetență prevăzută de art. 144 din Constituția României, combinat cu art. 12 și următoarele din Legea nr. 47/1992“, iar referitor la prevederile art. 60 lit. c) alin. 2 din Statutul disciplinar aprobat prin Decretul nr. 360/1976 arată că „existența Consiliului de disciplină din cadrul Ministerului Transporturilor nu constituie o încălcare a prevederilor art. 125 din Constituție, întrucât acesta are o competență restrânsă privind personalul C.F.R. care concurează la siguranța circulației trenurilor“.

Apreciază că se poate pune în discuție neconstituționalitatea prevederilor art. 64 alin. 3 din statutul aprobat prin Decretul nr. 360/1976, care limitează accesul părților la toate gradele de jurisdicție.

În vederea soluționării excepției au fost solicitate, în baza art. 24 din Legea nr. 47/1992, puncte de vedere Camerei Deputaților, Senatului și Guvernului.

În punctul de vedere exprimat, Guvernul consideră că întreaga jurisdicție prevăzută de statutul disciplinar contravine reglementărilor de principiu consacrate prin Constituție, precum și prin Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească.

Mai mult, Guvernul consideră că aceste dispoziții nu mai sunt în vigoare față de prevederile art. 150 din Constituție și că, deci, instanța nici nu trebuia să promoveze excepția.

Camera Deputaților și Senatul nu și-au exprimat punctul de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, susținerile părților, concluziile procurorului și văzând dispozițiile art. 60 lit. c) și alin. final, art. 63 și art. 64 din Statutul disciplinar al personalului din unitățile de transporturi, aprobat prin Decretul nr. 360/1976, art. 16, art. 21, art. 125, art. 128 și art. 144 lit. c) din Constituție, art. 3 și art. 12 din Legea nr. 47/1992, reține următoarele :

Caba Ioan, ca recurent, a invocat în fața Tribunalului Județean Bihor excepția de neconstituționalitate a art. 60 lit. c) alin. 2 și a „altor dispoziții cuprinse în Statutul disciplinar al personalului din unitățile de transporturi, aprobat prin Decretul Consiliului de Stat nr. 360/1976“.

Aceste dispoziții sunt considerate a contraveni dispozițiilor art. 16, art. 21 și art. 125 din Constituție.

Tribunalul Județean Bihor, prin încheiere, a dispus sesizarea Curții Constituționale, invocând neconstituționalitatea art. 60 alin. final, a art. 63 și art. 64 din statutul disciplinar, introducând însă în discuție, prin considerente, și art. 128 din Constituție.

Guvernul, prin adresa depusă la dosarul cauzei, consideră că întreaga jurisdicție prevăzută de statutul disciplinar contravine reglementărilor de principiu consacrate prin Constituție, precum și prin Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească.

Mai mult, Guvernul consideră că aceste dispoziții nu mai sunt în vigoare față de prevederile art. 150 din Constituție și că, deci, instanța nici nu trebuia să promoveze excepția.

Ordonarea problemelor pe care Curtea Constituțională urmează să le rezolve este imperios necesară. Ea presupune răspuns la următoarele aspecte procedurale și de fond :

1. excepția de necompetență a Curții Constituționale în această cauză, ridicată de către Regionala de Căi Ferate Cluj-Napoca ;

2. identificarea dispozițiilor din statutul disciplinar, care trebuie examinate sub aspectul constituționalității ;

3. identificarea dispozițiilor constituționale față de care trebuie apreciată concordanța dispozițiilor statutare ;

4. identificarea concordanței dintre dispozițiile legale cuprinse în Decretul nr. 360/1976 și dispozițiile constituționale.

1. Cât privește prima problemă, se reține că Regionala de Căi Ferate Cluj-Napoca, prin adresa nr. 366/1991, anexată la dosar, înaintează o întâmpinare, în care invocă excepția de necompetență a Curții Constituționale. În această întâmpinare se arată că dispozițiile art. 60 lit. c) alin. 2 din statutul disciplinar nu constituie o încălcare a prevederilor art. 125 din Constituție, întrucât Consiliul de disciplină funcționează potrivit legii.

Se apreciază că se poate discuta neconstituționalitatea numai a art. 64 alin. 3, care limitează căile de atac.

Curtea Constituțională, în ședința publică din 29 septembrie 1993, a pus în discuția părților excepția de necompetență, iar prin încheierea dată a respins-o. De altfel, în întâmpinarea menționată excepția este doar invocată, dar nu este motivată.

Chiar așa fiind, competența Curții Constituționale în rezolvarea acestei cauze este evidentă.

Sesizarea s-a făcut legal, invocarea excepției de neconstituționalitate a fost motivată, iar potrivit art. 144 lit. c) din Constituție rezolvarea este de competența Curții Constituționale.

În întâmpinarea Regionalei de Căi Ferate Cluj-Napoca se confundă dreptul de a te adresa Curții și obligația constituțională a acesteia de a examina o excepție legal introdusă cu soluția posibilă și probabilă într-o asemenea speță. Este clar că numai Curtea Constituțională va hotărî soluția problemei pentru că ea are această obligație constituțională.

Tot la ideea de necompetență trebuie reținută și poziția Guvernului care, considerând că dispozițiile din statutul disciplinar sunt abrogate prin art. 150 din Constituție, conchide că instanța investită putea constata că dispozițiile în discuție din statutul sus-arătat nu mai sunt în vigoare față de prevederile art. 150 din Constituție și că, potrivit art. 26 alin. 3 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, împotriva aceluiași reglementări, anterioare Constituției, nu putea fi promovată excepția de neconstituționalitate.

O asemenea susținere este prea categorică și, desigur, discutabilă. După cum discutabilă este și constatarea în sensul căreia toate dispozițiile statutului disciplinar au fost abrogate prin art. 150 din Constituție.

În orice caz, o asemenea constatare oficială, din partea unei autorități publice abilitate să o facă, nu există încă. Nici instanța judecătorească nu a făcut un asemenea lucru, mai ales că ea s-a limitat, firesc de altfel, doar la dispozițiile aplicabile în speță. Ca atare, cauza și-a urmat procedural drumul său legal, firesc. Cât privește Decretul nr. 360/1976 în integralitatea sa, el se încadrează de fapt în situația prevăzută de art. 150 alin. (2) din Constituție, revenind Consiliului Legislativ obligația de a face Parlamentului sau, după caz, Guvernului, propunerile corespunzătoare. Până atunci însă nimic nu împiedică invocarea unor excepții de neconstituționalitate și, desigur, intervenția justiției sau, după caz, a Curții Constituționale.

2. În privința dispozițiilor din statutul disciplinar care interesează în cauză, Curtea reține că au fost nominalizate art. 60 lit. c) alin. 2, art. 63 și art. 64 din Decretul nr. 360/1976. Din examinarea Decretului nr. 360/1976 rezultă că art. 60, care reglementează căile de atac împotriva sancțiunilor disciplinare, face trimitere la art. 63 cât privește contestațiile formulate de către personalul care concură direct la „siguranța circulației”, fapt care justifică introducerea sa în sfera dispozițiilor legale în discuție.

În fața Curții Constituționale reclamantul Caba Ioan a cerut să se constate că în mod greșit a fost considerat a face parte din personalul „care concură direct la siguranța circulației” în transporturi, deoarece funcția sa nu se încadrează în această categorie. Urmează a se observa că această problemă prezintă importanță în rezolvarea cauzei aflate pe rolul tribunalului, verificarea ei fiind de competența acestuia și nu a Curții Constituționale.

Trebuie observat că în situațiile de tipul celor din speța concretă, art. 60 lit. c) și alin. final permit contestarea sancțiunii disciplinare a desfacerii contractului de muncă la Consiliul de disciplină prevăzut de art. 63, iar art. 63 organizează aceste consilii. Conform art. 64, împotriva hotărârii Consiliului de disciplină, prin care s-a menținut sau s-a anulat sancțiunea desfacerii contractului de muncă, partea nemulțumită poate face plângere la judecătorie, iar hotărârea judecătorești este definitivă și executorie.

Ca atare, aceste dispoziții legale împart personalul din unitățile de transporturi, cât privește jurisdicția disciplinară, în două categorii, și anume : a) personalul care concură direct la siguranța circulației în transporturi ; b) alt personal. Pentru prima categorie de personal jurisdicția administrativă cunoaște încă o treaptă, și anume Consiliul de disciplină.

O asemenea soluție poate fi considerată ca discriminatorie ? Este deci o primă problemă. Articolul 64, îmbină jurisdicția administrativă cu justiția în momentul în care introduce în sfera autorităților competente și judecătoria, care este considerată ca ultima instanță, a cărei hotărâre este definitivă și executorie. De aici rezultă o a doua problemă, anume problema de a ști dacă introducerea justiției în aceste proceduri se poate face numai parțial.

Este de reținut că problemele juridice se pun astăzi diferit față de momentul adoptării Decretului nr. 360/1976 din cel puțin două considerente majore : existența

unei noi Constituții care valorifică regulile statului de drept și ale justiției unice și egale pentru toți ; existența noii legi judecătorești care introduce trei grade de jurisdicție, și anume : judecata în fond, apelul și recursul.

3. Dispozițiile constituționale care trebuie avute în vedere sunt cele cuprinse în art. 16, art. 21, art. 125 și art. 128.

Față de art. 16 alin. (1) din Constituție, care consacra egalitatea cetățenilor în fața legilor și a autorităților publice, art. 60 lit. c) din Decretul nr. 360/1976 nu introduce o discriminare. Este în afara oricărei îndoieli că regulile de disciplină pot diferi în funcție de domeniul de activitate sau de categorii de demnități sau funcții publice. O asemenea diferențiere sau nuanțare este constituțională. Extinderea acestor diferențieri și nuanțări și la procedurile legale prin care cetățenii își revendică drepturile și solicită protecția lor nu este contrară Constituției, mai ales că ele introduc garanții în plus. Ca atare, art. 60 lit. c) și ultima parte din Decretul nr. 360/1976 urmează a fi considerat că nu încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, el introducând doar unele garanții juridice suplimentare pentru personalul care concură direct la siguranța circulației. Aceeași caracterizare privește și art. 63 și 64 în măsura în care consacra structura jurisdicțională care pune în practică aceste garanții.

Față de art. 21 din Constituție care garantează accesul liber la justiție și care stabilește că nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept, art. 64 alin. final din Decretul nr. 360/1976 este evident neconstituțional, el permițând doar un acces parțial la justiție. Mai mult, el vine în flagrantă contradicție cu art. 125 din Constituție potrivit căruia justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite prin lege. Pentru că accesul liber la justiție înseamnă posibilitatea juridică de a avea acces la structurile judecătorești prevăzute de art. 125 din Constituție și de Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească.

Caracterul definitiv al hotărârii judecătorești potrivit art. 64 alin. final din Decretul nr. 360/1976 constituie o discriminare a salariaților din siguranța circulației feroviare față de ceilalți salariați ai căilor ferate, întrucât primii sunt privați de căile de atac de care ceilalți beneficiază. În acest sens, deci, textul de lege respectiv este contrar principiului egalității cetățenilor în fața legii, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție.

Totodată, art. 64 alin. final din Decretul nr. 360/1976 trebuie apreciat ca fiind în discordanță și cu art. 128 din Constituție potrivit căruia împotriva hotărârilor judecătorești părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.

Desigur, nici o dispoziție constituțională nu se opune ca, pentru anumite domenii de activitate sau categorii de demnități sau funcții publice, să se instituționalizeze și proceduri (jurisdicții) administrative sau disciplinare prin care să se rezolve probleme specifice, implicit conflicte. Dar nici o lege nu poate interzice celor interesați ca, în caz de nemulțumire sau eșec al acestor proceduri (jurisdicții), să se adreseze justiției pentru că, în sistemul ordinii constituționale actual, justiția este garantul drepturilor și libertăților cetățenilor, iar art. 21 din Constituție valorifică tocmai această funcție a justiției

Față de considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A. c) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE :

1. Admite excepția de neconstituționalitate invocată de Caba Ioan cu privire la art. 64 alin. final din Decretul nr. 360 din 2 noiembrie 1976 privind aprobarea Statutului disciplinar al personalului din unitățile de transporturi și constată că este abrogat în baza art. 150 alin. (1) din Constituție, urmând ca împotriva hotărârii judecătorești partea interesată să poată exercita toate căile de atac prevăzute de lege.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate cu privire la art. 60 lit. c) și ultima parte și art. 63 din Decretul nr. 360 din 2 noiembrie 1976.

3. Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.
Pronunțată în ședința publică din 14 octombrie 1993.

PREȘEDINTELE

COMPLETULUI DE JUDECATA,
prof. univ. dr. Ioan Muraru

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 68

din 23 noiembrie 1993
privind invalidarea mandatului unui deputat

Grupurile parlamentare liberale din Camera Deputaților și din Senat, prin liderii acestora — domnul deputat Dinu Patriciu și domnul senator Alexandru Popovici —, au sesizat, la 6 octombrie 1993, Curtea Constituțională cu privire la neconstituționalitatea hotărârii Camerei Deputaților de a invalida mandatul de deputat al domnului Dan Mircea Ottulescu din Circumscripția electorală nr. 2 Arad.

În sesizare se arată că la data dezbaterii procesului-verbal al Comisiei de validare, domnul Dan Mircea Ottulescu întrunea condițiile prevăzute de art. 66 alin. (9) din Legea nr. 68/1992, fiind membru al unui partid din cadrul Convenției Democratice. Ca atare, argumentul reținut pentru invalidare, și anume că domnul Dan Mircea Ottulescu nu mai aparține partidului pe lista căruia a candidat în alegeri, nu este constituțional. În acest sens, se interpretează, în sesizare, că în textul art. 66 alin. (9) din Legea nr. 68/1992 termenul *formațiune politică* evocă și *coalițiile electorale*, cum este și cazul Convenției Democratice.

În drept, sesizarea se bazează, în esență, pe interpretarea dispozițiilor art. 144 lit. b) din Constituție, potrivit cărora Curtea Constituțională este competentă să controleze constituționalitatea regulamentelor Parlamentului, în sensul că această competență ar implica și controlul constituționalității hotărârilor adoptate pe temeiul regulamentelor respective.

În vederea soluționării sesizării, în conformitate cu prevederile art. 21 din Legea nr. 47/1992 s-a solicitat punctul de vedere al Biroului permanent al Camerei Deputaților.

La data de 4 noiembrie 1993, constatându-se că acest punct de vedere nu a fost comunicat, s-a solicitat din nou punctul de vedere respectiv, precum și punctul de vedere al Biroului permanent al Senatului.

Cu adresa nr. XXII/724/1993, Senatul a comunicat punctul său de vedere, considerând că încălcată este

constituie „o asociere de mai multe partide pentru a candida în comun pe aceeași listă, având ca scop obținerea de cât mai multe mandate în alegeri“, sesizarea este „vădit neîntemeiată“, formațiunea politică și coaliția electorală fiind două noțiuni distincte.

Biroul permanent al Camerei Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctul de vedere comunicat de Senat, prevederile art. 144 lit. b) din Constituție și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele :

Sesizarea are în vedere invalidarea unui mandat de deputat. Ea s-a făcut cu nerespectarea procedurii prevăzute de art. 21 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 ; de asemenea, sesizarea a fost inițiată de grupurile parlamentare din cele două Camere, deși privește exclusiv invalidarea unui mandat de către Camera Deputaților. De aceea, în temeiul autonomiei regulamentare a fiecărei Camere, grupul parlamentar din Senat nu poate avea calitatea de subiect al dreptului de sesizare a Curții pentru un asemenea caz.

În ce privește obiectul sesizării, se constată că aceasta se referă la un act de aplicare a Regulamentului Camerei Deputaților și nu la o prevedere a acestui regulament. De aceea, ținând seama că art. 144 lit. b) din Constituție privește exclusiv regulamentele Camerelor, rezultă că nu intră în competența Curții Constituționale controlul actelor de aplicare a regulamentelor respective.

În sesizare se critică modul în care s-a făcut aplicarea art. 66 alin. (9) din Legea nr. 68/1992 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului, or, prin rolul și funcțiile sale, Curtea Constituțională desfășoară numai un control de constituționalitate și nu unul le-

gat de aplicarea unei legi organice sau ordinare. De asemenea, refuzul validării mandatului s-a făcut prin aprobarea raportului Comisiei de validare, pe această bază adoptându-se Hotărârea Camerei Deputaților nr. 54/1993 privind validarea mandatului de deputat al domnului Ion Bold. Numai această hotărâre constituie

un act juridic în sensul art. 74 din Constituție și nu refuzul de a valida mandatul de deputat ce face obiectul sesizării.

Față de cele arătate, rezultă că sesizarea urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Potrivit art. 144 lit. b) din Constituție, art. 3, art. 13 lit. A. b), art. 21 și art. 22 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge sesizarea grupurilor parlamentare liberale din Camera Deputaților și Senat privind invalidarea mandatului de deputat al domnului Dan Mircea Ottulescu din Circumscripția electorală nr. 2 Arad.

2. Prezenta decizie se comunică Grupului parlamentar liberal din Camera Deputaților și Grupului parlamentar liberal din Senat, precum și celor două Camere ale Parlamentului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Deliberarea a avut loc la data de 23 noiembrie 1993 și la ea au participat Vasile Gionea, președinte, Viorel Mihai Ciobanu, Mihai Constantinescu, Miklós Fazakas, Antonie Iorgovan, Ioan Muraru, Florin Bucur Vasilescu și Victor Dan Zlătescu, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ACTE ALE ORGANELOR ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

MINISTERUL FINANTELOR
Nr. 22/7.01.1994

MINISTERUL MUNCII
ȘI PROTECȚIEI SOCIALE
Nr. 35/7.01.1994

MINISTERUL DE INTERNE
Nr. 180.072/11.01.1994

ORDIN

În temeiul art. 8 alin. (6) din Legea nr. 87/1993 privind acordarea unor ajutoare bănești pentru încălzirea locuințelor în perioada 1 noiembrie 1993 — 30 aprilie 1994 și al pct. 2 din Decizia Curții Constituționale nr. 71/1993,

ministrul de stat — ministrul finanțelor, ministrul de stat — ministrul muncii și protecției sociale și ministrul de interne emit următorul ordin:

Art. 1. — Cetățenii români care se deplasează în străinătate în interes personal sau turistic și în cadrul micului trafic de frontieră, până la data de 30 aprilie 1994 inclusiv, datorează taxele prevăzute la art. 8 alin. (1) și (4) din Legea nr. 87/1993.

Taxele se depun în contul bugetului de stat, astfel:

- a) la unitățile C.E.C.;
- b) la trezoreriile finanțelor publice.

Pentru sumele încasate, unitățile de mai sus eliberează chitanțe în care se specifică: numele și prenumele plătitorului, adresa, suma plătită, natura încasării, respectiv „taxe asupra deplasărilor în străinătate conform Legii nr. 87/1993“.

Pentru cetățenii români care călătoresc în grup organizat prin agențiile de turism, precum și pentru cei care trec frontiera pe bază de documente de călătorie colective, se poate elibera o singură chitanță, cu precizarea numărului de persoane și a totalului sumelor încasate.

Sumele încasate se varsă în contul bugetului de stat la subcapitolul 15.1.04 „taxe asupra deplasărilor în străinătate conform Legii nr. 87/1993“.

Art. 2. — Nu sunt supuși plății taxei de trecere a frontierei cetățenii români care se deplasează în străinătate în interes de serviciu, pe bază de pașapoarte de serviciu sau diplomatice.

Art. 3. — Persoanele care, potrivit art. 8 alin. (2) din Legea nr. 87/1993, beneficiază de scutire de plată a taxelor, vor prezenta organelor vamale acte doveditoare din care să rezulte că se încadrează într-una din categoriile exceptate. Actele doveditoare se vizează de către organele vamale.

Art. 4. — Chitanțele eliberate în condițiile art. 1 sau, după caz, actele doveditoare prevăzute la art. 3 se prezintă organelor Ministerului de Interne de control la trecere frontieră, care le ștampilează cu ștampila care se aplică pe documentele de călătorie.

Art. 5. — În cazul în care persoanele îndreptățite a fi scutite de plata taxei de trecere a frontierei nu au posibilitatea de a obține, în prealabil, actele doveditoare prevăzute la art. 3, vor plăti conform art. 1 taxa datorată, urmând ca la înapoierea în țară să solicite restituirea sumelor plătite.

Art. 6. — Cetățenilor români care au plătit taxa de trecere a frontierei și cărora li s-a refuzat intrarea în țara de destinație sau, după caz, nu au efectuat călă-

torie preconizată, li se restituie sumele plătite cu acest titlu.

Art. 7. — Restituirea sumelor plătite, în condițiile art. 5 și 6, se face de către organele teritoriale ale Ministerului Finanțelor, care administrează contul bugetului în care au fost depuse sumele respective. Restituirea se efectuează pe bază de cerere, la care se anexează chitanța de depunere a sumei și, după caz, actele doveditoare.

Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

p. Ministru de stat,
ministrul muncii
și protecției sociale,
Dorel Mustăța,
secretar de stat

Ministru de interne,
George Ioan Dănescu

EDITOR : PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Redacția: Autonomie „Monitorul Oficial”, București, calea 13 Septembrie — Casa Republicii, sector 3,
cod 096.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate: Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
s.c. Blănduzicii nr. 1, sector 2, telefon 6.11.77.02

Tiparul: Autonomia „Monitorul Oficial”, București, str. Jiului nr. 163, sector 1, telefon 6.68.55.58.
